

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 276/07-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2008 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika o prijatej sťažnosti M. J., S., zastúpeného advokátom JUDr. M. J., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 964/01 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. J. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 964/01 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 964/01 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. M. J. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat'tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je p o v i n n ý uhradiť M. J. trovy konania v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. M. J., Advokátska kancelária, B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti návrhu M. J. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 276/07-11 z 11. októbra 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. J., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 964/01.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 16. júla 2001 podal Okresnému súdu Spišská Nová Ves žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 71 033 Sk s prísl.

od žalovaného. Predmetom sporu bolo nezaplatenie pohľadávok predstavujúcich odmenu za činnosť stavebného dozoru vykonanú sťažovateľom. Okresný súd Spišská Nová Ves vydal 6. augusta 2001 platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odpor. Dňa 6. novembra 2001 bola predmetná vec postúpená okresnému súdu. Sťažovateľ vzhľadom na to, že okresný súd od prevzatia veci nevykonal žiadny relevantný úkon, podal 24. januára 2003 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní. V odpovedi predsedu okresného súdu z 18. marca 2003 bolo konštatované, že sťažnosť je dôvodná a prieťahy v konaní boli spôsobené vysokým počtom nerozhodnutých vecí v obchodnej sporovej agende. Sťažovateľ ďalej chronologicky opísal úkony okresného súdu a tiež Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) ako súdu odvolacieho. Uviedol, že okresný súd koná vo veci vedenej pod sp. zn. 33 Cb 964/01 so zbytočnými prieťahmi, čím sa predlžuje jeho stav právnej neistoty, a taktiež, že má reálne obavy z nevymoženia žalovanej sumy v prípade úspechu, ako aj oddiaľovania právoplatného skončenia sporu.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 10. decembra 2007 okrem iného uviedol: „(...) v konaní došlo k prieťahom v období od postúpenia veci tunajšiemu súdu do nariadenia pojednávania na deň 13.5.2003. V ďalšom máme za to, že jednotlivé úkony súdu boli realizované tak, aby boli zabezpečené práva účastníkov, vrátane práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že prevádzkové podmienky Okresného súdu Košice II a počet nevybavených vecí v súdnom oddelení sudkyne majú za následok, že jednotlivé úkony súdu boli vykonávané v lehotách zodpovedajúcich uvedenému stavu, pričom na dĺžku konania mali vplyv aj objektívne dôvody na strane sťažovateľa, keď pre jeho zdravotný stav boli odročené pojednávania nariadené na 7. 11. 2003 a 21. 5. 2004, pri rešpektovaní zákonných ustanovení príslušného procesného zákona, ako aj práceneschopnosť sudkyne, pre ktorú bolo pojednávanie nariadené na deň 24. 2. 2006 odročené.

S ohľadom na uvedené skutočnosti sme toho názoru, že v konaní Okresného súdu Košice II sp. zn. 33 Cb 964/01 došlo k prieťahom v období od 6. 11. 2001 do 4. 2. 2003,

kedy bolo nariadené pojednávanie na deň 13. 5. 2003. Posúdenie, či tieto prietahy boli zbytočné, ponechávame na rozhodnutie Ústavnému súdu Slovenskej republiky. V ostatnej časti navrhujeme, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel.“ Súčasťou vyjadrenia bola aj stručná chronológia konania.

Právny zástupca sťažovateľa sa vyjadril k stanovisku okresného súdu v liste z 19. decembra 2007, v ktorom uviedol: *„V celom rozsahu sa pridržame našej sťažnosti a dôvodov v nej uvedených . Podľa nášho názoru stav právnej neistoty je možné odstrániť iba konečným rozhodnutím vo veci samej. Máme za to, že Okresný súd Košice II nevyvrátil naše tvrdenia o prietahoch v predmetnom konaní a jeho neprimeranej dĺžke.*

Poukazujeme aj na skutočnosť, že Okresný súd Košice II ustanovil uznesením znalca prvýkrát až dňa 27. 9. 2007, t. j. viac ako 4 (štyri) mesiace od doručenia žalobcom navrhovaných otázok, hoci už pojednávanie konané dňa 11. 5. 2007 bolo odročené za účelom ustanovenia znalca. Ako sme už uviedli v našej sťažnosti, počet nevybavených vecí v súdnom oddelení príslušného sudcu nemôže neustále ospravedlňovať vzniknuté a vznikajúce prietahy.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Z obsahu súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Sťažovateľ podal 16. júla 2001 Okresnému súdu Spišská Nová Ves žalobu o zaplatenie istiny 71 033 Sk s príslušenstvom spolu s písomnými dôkazmi.

Okresný súd Spišská Nová Ves 3. augusta 2001 vyzval sťažovateľa na uhradenie „doplatku“ súdneho poplatku, ktorý sťažovateľ uhradil v uvedený deň.

Okresný súd Spišská Nová Ves vydal 6. augusta 2001 v uvedenej veci platobný rozkaz sp. zn. 3 Cb 171/01, proti ktorému podal žalovaný odpor 21. augusta 2001.

Okresný súd Spišská Nová Ves 6. novembra 2001 podľa § 150 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) postúpil vec sťažovateľa okresnému súdu z dôvodu miestnej príslušnosti.

Okresný súd 4. februára 2003 určil termín pojednávania na 13. máj 2003 a predvolal naň právneho zástupcu odporcu, ako aj sťažovateľa. Na pojednávaní okresný súd vypočul žalovaného a sťažovateľa, ktorý predložil súvisiaci listinný dôkaz. Pojednávanie bolo odročené na 13. jún 2003, pričom stranám bola uložená povinnosť predložiť súvisiace listinné dôkazy (okresný súd tiež predvolal svedka).

Sťažovateľ 29. mája 2003 predložil okresnému súdu svoje vyjadrenie spolu s požadovanými listinnými dôkazmi.

Dňa 2. júna 2003 jeden z predvolaných svedkov ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní, ktorého termín bol určený na 13. jún 2003, a odporca predložil požadované listinné dôkazy.

Na pojednávaní 13. júna 2003 okresný súd vypočul svedka, oboznámil sa s predloženými listinnými dôkazmi a pojednávanie odročil na 17. jún 2003 za účelom vyhlásenia rozhodnutia (strany vzali určený termín na vedomie).

Pojednávanie 17. júna 2003 okresný súd odročil na 7. november 2003 z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa, zároveň sťažovateľovi uložil povinnosť predložiť súvisiace listinné dôkazy, žalovanému povinnosť predložiť písomné stanovisko k predmetu sporu a rozhodol o predvolaní ďalších svedkov.

Pojednávanie 7. novembra 2003 odročil okresný súd na 16. marec 2004 z dôvodu neúčasti sťažovateľa, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil zo zdravotných dôvodov.

Dňa 11. marca 2004 odporca predložil okresnému súdu svoje vyjadrenie k žalobe.

Na pojednávaní 16. marca 2004 okresný súd rozhodol o pojednávaní v neprítomnosti sťažovateľa, ktorý sa nedostavil napriek predchádzajúcemu vyrozumieniu, vypočul dvoch svedkov a rozhodol o odročení pojednávania na 21. máj 2004, ako aj o predvolaní ďalšieho svedka.

Dňa 14. apríla 2004 okresný súd vyzval žalovaného na oznámenie adresy svedka a 19. apríla 2004 sťažovateľa na predloženie súvisiacich podkladov a písomných dôkazov. Žalovaný na výzvu súdu reagoval oznámením doručeným 21. apríla 2004.

Sťažovateľ 11. mája 2004 požiadal okresný súd o zmenu určeného termínu pojednávania zo zdravotných dôvodov.

Pojednávanie konané 21. mája 2004 okresný súd odročil na 3. december 2004 z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa a predvolaného svedka.

Dňa 2. decembra 2004 sťažovateľ ospravedlnil svoju neprítomnosť na určenom termíne pojednávania a požiadal o pojednávanie v jeho neprítomnosti.

Okresný súd na pojednávani 3. decembra 2004 vypočul svedka a rozhodol rozsudkom o zamietnutí žaloby sťažovateľa.

Dňa 5. januára 2005 predložil žalovaný okresnému súdu vyčíslenie trov konania.

Sťažovateľ podal 9. marca 2005 proti rozsudku okresného súdu odvolanie.

Okresný súd 16. marca 2005 vyzval sťažovateľa na uhradenie súdneho poplatku za podané odvolanie, ktorý sťažovateľ uhradil 21. marca 2005.

Okresný súd predložil spisový materiál s podaným opravným prostriedkom krajskému súdu 19. apríla 2005 a 4. mája 2005 mu predložil aj vyjadrenie žalovaného k podanému odvolaniu.

Dňa 16. júna 2005 sa na krajskom súde uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol zrušený rozsudok okresného súdu a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Dňa 8. novembra 2005 sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vypočutý sťažovateľ, ktorý zároveň navrhol vypočutie ďalších svedkov, následne bolo pojednávanie odročené na 24. február 2006 a sťažovateľovi bola uložená povinnosť predložiť ďalšie listinné dôkazy (sťažovateľ ich predložil 6. a 8. decembra 2005).

Dňa 24. februára 2006 sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu na 9. máj 2006.

Dňa 5. mája 2006 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávani predvolaný svedok.

Na pojednávani 9. mája 2006 okresný súd vypočul svedka a pojednávanie odročil za účelom vypočutia svedkov na 10. november 2006.

Dňa 12. októbra 2006 okresný súd zmenil určený termín pojednávania na 21. november 2006. Právny zástupca žalovaného 26. októbra 2006 ospravedlnil svoju neúčast' a požiadal o určenie iného termínu.

Okresný súd požiadal 13. novembra 2006 príslušné obvodné oddelenie Policajného zboru o zistenie aktuálneho pobytu svedka.

Sťažovateľ 15. novembra 2006 predložil okresnému súdu ďalšie listinné dôkazy. Okresný súd telefonicky 20. novembra 2006 vyzval sťažovateľa a svedka, „že sa nemusia dostaviť na pojednávanie z dôvodu ospravedlnenia sa právnej zástupkyne žalovaného“.

Dňa 21. novembra 2006 sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo z dôvodu neúčasti právneho zástupcu žalovaného odročené na 11. máj 2007.

Dňa 11. mája 2007 ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní jeden z predvolaných svedkov.

Dňa 11. mája 2007 sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie, na ktoré sa nedostavili dvaja predvolaní svedkovia, strany predniesli svoje návrhy a predložili ďalšie listinné dôkazy. Pojednávanie bolo odročené na neurčito z dôvodu vykonania znaleckého dokazovania.

Okresný súd vyzval 18. mája 2007 sťažovateľa a 25. mája 2007 žalovaného na predloženie sformulovaných otázok na účely znaleckého dokazovania (sťažovateľ na výzvu reagoval 23. mája 2005).

Okresný súd 27. septembra 2007 rozhodol o pribratí znalca z odboru stavebníctva, odvetvie oceňovania nehnuteľností.

Dňa 15. októbra 2007 ustanovený znalec oznámil okresnému súdu, že problematika ktorá je predmetom znaleckého posudku, nepatrí do jeho odboru, a preto nemôže znalecký posudok vypracovať.

Dňa 5. novembra 2007 okresný súd rozhodol o pribratí znalca z odboru stavebníctva, odvetvie projektovania v stavebníctve.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci. Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prejednanie záležitosti súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

1. Predmetom konania, v ktorom sťažovateľ namieta zbytočné priet'ahy, je žaloba o zaplatenie dlžnej sumy z dôvodu odmeny za činnosť stavebného dozoru vykonanú

sťažovateľom. Z obsahu súdneho spisu ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o právnej zložitosti veci. V súvislosti s otázkou faktickej zložitosti možno konštatovať určitý stupeň náročnosti dokazovania vyplývajúci z potreby zabezpečenia relevantných listinných dôkazov a vypočutia svedkov. Nemožno ňou však celkom ospravedlniť doterajší zdĺhavý priebeh konania spôsobený aj obdobiami súvislej nečinnosti okresného súdu.

2. Ústavný súd pri preskúmaní spisového materiálu zistil, že správanie sťažovateľa vykazuje mnohé momenty, ktoré treba kvalifikovať ako pasivitu účastníka konania, ktorá mala určitý vplyv na predĺženie doby posudzovaného konania.

Ide o početné neúčasti sťažovateľa na určených termínoch pojednávania (17. júna 2003 - sťažovateľ svoju neprítomnosť neospravedlnil, 7. novembra 2003 - sťažovateľ svoju neprítomnosť ospravedlnil objektívnymi dôvodmi, 16. marca 2004 - sťažovateľ svoju neprítomnosť neospravedlnil, 21. mája 2004 - sťažovateľ svoju neprítomnosť ospravedlnil objektívnymi dôvodmi).

Zároveň však treba konštatovať, že uvedená pasivita sťažovateľa sa prejavila nepomerne k obdobiam súvislej nečinnosti okresného súdu, ktoré ústavný súd zaznamenal v rámci preskúmania jeho postupu v konaní.

V ostatnom hodnotí ústavný súd správanie sťažovateľa v zásade ako aktívne a súčinnosťné, sťažovateľ na výzvy okresného súdu reagoval v primeranej lehote, aktívne označoval a predkladal požadované dôkazy.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa, bol postup okresného súdu.

Ústavný súd za začiatok obdobia podliehajúceho posúdeniu namietanej protiústavnosti určil 6. november 2001, keď bola vec sťažovateľa postúpená okresnému súdu z dôvodu jeho miestnej príslušnosti.

Posudzované súdne konanie vykazuje rozsiahle obdobie súvislej nečinnosti okresného súdu, keď nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka. Ide o nečinnosť v trvaní 15 mesiacov v období od 6. novembra 2001 (keď bola vec sťažovateľa

postúpená okresnému súdu z dôvodu jeho miestnej príslušnosti) do 4. februára 2003 (keď okresný súd určil termín pojednávania).

Ako obdobia nečinnosti kvalifikuje ústavný súd aj niektoré neprimerané časové odstupy medzi uskutočneným a novým určeným termínom pojednávania (bez existencie relevantných objektívnych dôvodov). Ide o obdobie od 9. mája 2006 (keď okresný súd uskutočnil pojednávanie) do 10. novembra 2006 (keď okresný súd pokračoval v pojednávaní) predstavujúce nečinnosť v trvaní 6 mesiacov a takisto o obdobie od 21. novembra 2006 (keď okresný súd uskutočnil pojednávanie) do 11. mája 2007 (keď okresný súd pokračoval v pojednávaní) predstavujúce nečinnosť v trvaní 5 mesiacov.

Poznamenané nečinnosťou okresného súdu v trvaní takmer 5 mesiacov je tiež obdobie od 23. mája 2005 (keď sťažovateľ na základe výzvy predložil sformulované otázky na účely znaleckého dokazovania) do 27. septembra 2007 (keď okresný súd rozhodol o pribratí znalca).

Ústavný súd sa pri posudzovaní sťažnosti vysporiadal aj s vyjadrením predsedu okresného súdu, ktorý poukázal na pracovnú zaťaženosť zákonného sudcu.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu vecí a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Preto ústavný súd obranu okresného súdu spočívajúcu v pracovnej zaťaženosťi sudcu neakceptoval.

Vzhľadom na uvedené obdobia súvislej nečinnosti okresného súdu súhrnne trvajúce dva roky a jeden mesiac nemožno viac ako šesť rokov trvajúcu dobu posudzovaného konania vedeného okresným súdom bez rozhodnutia vo veci považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani za primeranú

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľa boli porušené.

III.

Vzhľadom na výrok o porušení základného práva sťažovateľa, ako aj na skutočnosť, že namietané konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd zároveň prikázal okresnému súdu v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 964/01 ďalej konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 80 000 Sk, ktoré odôvodnil nasledovne: *„Máme za to, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. K porušeniu tohto práva – podľa názoru sťažovateľa – došlo postupom porušovateľa, t. j. orgánu, ktorého úlohou je práve ochrana práv a oprávnených záujmov fyzických a právnických osôb. Sťažovateľ sa už viac ako 6 rokov nemôže bez svojho*

zavinenia domôcť práva, nachádza sa permanentne v stave právnej neistoty, pričom na základe doterajšieho postupu porušovateľa je konečné rozhodnutie vo veci samej v nedohľadne.“

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 50 000 Sk. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku predmetného konania s prihliadnutím na predmet konania okresného súdu, dĺžku zbytočných prietáhov v tomto konaní a s tým spojenú ujmu sťažovateľa, ako aj správanie sťažovateľa ako účastníka konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľa nevyhovel.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 9 444 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 13 ods. 3, § 14, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je oceníteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2007 v konaní pred ústavným súdom je 2 970 Sk a hodnota režijného paušálu je 178 Sk.

V súlade s týmito ustanoveniami možno teda trovy konania vyčíslit' ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd) vrátane režijného paušálu ($2 \times 2\,970 \text{ Sk} + 2 \times 178 \text{ Sk} = 6\,296 \text{ Sk}$). Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda predstavuje celkovú sumu 6 296 Sk.

Ústavný súd právnenému zástupcovi sťažovateľa priznal odmenu v sume 6 296 Sk a v zostávajúcej časti jeho nároku na náhradu trov konania nevyhovel, pretože uskutočnený úkon „*stanovisko k vyjadreniu Okresného súdu Košice II*“ z 19. decembra 2007 nepovažoval ústavný súd za taký, ktorý by obsahoval nové a zásadné skutočnosti prispievajúce k objasneniu veci.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2008